

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/169/2019
Identifikačné číslo spisu: 8114200015
Dátum vydania rozhodnutia: 21.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8114200015.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. R. G., bývajúceho v U., zastúpeného JUDr. Gáborom Szárázom, advokátom so sídlom v Starej Ľubovni, Garbiarska č. 20, proti žalovanému Štatistickému úradu Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Miletičova č. 3, IČO: 00166197, zastúpenému advokátskou kanceláriou IURISTICO s.r.o., so sídlom v Košiciach, Cimborkova č. 13, IČO: 36588041, o určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 9 Cpr 1/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2017 sp.zn. 6 CoPr 4/2017, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa v konaní domáhal určenia, že výpoveď č. 210/II. - 0270/2013 daná mu zamestnávateľom zo štátnozamestnaneckého pomeru 25. októbra 2013 (ďalej aj len „výpoveď“) je neplatná a tento pomer naďalej trvá. V žalobe uviedol, že žalovaný mu dal výpoveď podľa ustanovenia § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe (ďalej len „zákon č. 400/2009 Z.z.“) z dôvodu, že rozhodnutím predsedu žalovaného o organizačnej zmene č. ROZ - 9/2013 bude dňom 31. decembra 2013 zrušené oddelenie štatistiky energetiky na pracovisku v Prešove, ako aj miesto vedúceho tohto oddelenia, ktoré žalobca zastával. Podľa názoru žalobcu neboli dané zákonné dôvody, aby mu bola daná výpoveď.

2. Žalovaný poukazoval na to, že rozhodnutím zo 17. októbra 2013 zrušil oddelenie štatistiky energetiky na pracovisku v Prešove a štátnozamestnanecké miesto vedúceho tohto oddelenia, na ktorom žalobca pôsobil. Keďže pre žalobcu nemal štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 29 zákona č. 400/2009 Z.z.), skončil so žalobcom štátnozamestnanecký pomer výpoveďou podľa ustanovenia § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z.

3. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. augusta 2014 č.k. 9 Cpr 1/2014-72 žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že na základe rozhodnutia žalovaného došlo k zníženiu počtu zamestnancov na jeho pracovisku v Prešove o štyri miesta vedúcich zamestnancov, ktorí pôsobili vo funkcii štátneho radcu.

Zároveň mal preukázané, že v rovnakom odbore štátnej služby nedošlo k vytvoreniu funkcie štátneho radcu, ktorú vykonával žalobca a na ktoré miesto by mohol byť so svojím súhlasom preložený. Je teda zrejmé, že žalovaný dodržal zákonu zodpovedajúci postup dania výpovede, a to: a/ organizačná zmena prijatá štatutárnym orgánom žalovaného, ktorá rušila oddelenie vedené žalobcom, b/ existencia zákonného dôvodu výpovede, pretože došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta žalobcu, c/ neexistencia voľného štátnozamestnaneckého miesta, na ktoré by žalobca mohol byť preradený a na ktorom by vykonával dovtedajšiu funkciu, d/ písomná výpoveď skutkovo dostatočne odôvodnená, z ktorej je zrejmé, že bola daná v dôsledku organizačnej zmeny, e/ oboznámenie žalobcu s organizačnou zmenou, f/ prerokovanie výpovede s odborovým orgánom.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. septembra 2017 sp.zn. 6 Co 4/2017: a/ pripustil späťvzatie žaloby v časti o určenie, že štátnozamestnanecký pomer trvá a v tejto časti napadnutý rozsudok zrušil a konanie zastavil [§ 370 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], b/ rozsudok súdu prvej inštancie zmenil vo zvyšnej časti určiac, že výpoveď je neplatná, c/ žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. Uviedol, že žalobca akcentoval tú skutočnosť, že voľné pracovné miesta v Q. mu ponúknuté neboli, i keď boli pre neho vhodné; ponúknuté mu bolo miesto v S., ktoré však pre neho nebolo vhodné zo zdravotných dôvodov. Žalovaný sa bránil tým, že v období od 28. apríla 2013 do 28. apríla 2014 dve voľné pracovné v Q. ponúkol zamestnancom bývajúcim v Q., zvyšné miesta neponúkol žalobcovi, lebo nešlo o vedúce funkcie. Voľné miesto v S. ponúkol žalobcovi nad rámec zákona, žalobca ale toto miesto neprijal. Žalovaný pritom poukazoval aj na rozdiel vo výpovedných dôvodoch upravených v § 47 písm. b/ a c/ zákona č. 400/2009 Z.z., najmä to, že § 47 písm. c/ tohto zákona je ustanovením špeciálnym, ktoré sa týka len vedúcich zamestnancov a upravuje možnosti inej vhodnej práce užšie (len v tom istom odbore a iba na tú istú funkciu); okruh vhodných miest je v takom prípade redukovaný. K tejto argumentácii procesných strán odvolací súd uviedol, že splnenie ponukovej povinnosti upravenej v ustanovení § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z., je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede. Predmetné ustanovenie treba vykladať tak, že zamestnávateľ je povinný ponúknuť zamestnancovi predovšetkým (nie však výlučne) štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu. Pre zamestnanca je zaiste situácia, v ktorej je zamestnaný, a to aj v štátnozamestnaneckom pomere na inej (aj nižšej) funkcii, pozitívnejšia ako situácia, v ktorej je nezamestnaný. Zaťažením zamestnávateľov ponukovou povinnosťou sledoval zákonodarca nezanedbateľný sociálny aspekt. Splnenie ponukovej povinnosti, ak v čase dania výpovede voľné pracovné miesto existuje, nemôže byť determinované bydliskom zamestnanca, resp. miestom predchádzajúceho výkonu práce a už vôbec nie počtom rokov zostávajúcich do dôchodku. Žalobcovi bolo ponúknuté (len) pracovné miesto v S.. Iné štátnozamestnanecké miesta mu zamestnávateľ neponúkol ani pred daním výpovede, ani počas plynutia výpovednej doby; bezpochyby teda nesplnil svoju zákonnú ponukovú povinnosť. Vzhľadom na to odvolací súd dospel k záveru, že výpoveď je neplatná. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Poukázal na to, že v danom prípade predseda Štatistického úradu v Q. rozhodol o rozsiahlej organizačnej zmene, ktorá sa týkala desiatky obsadených a neobsadených štátnozamestnaneckých miest. Počet zamestnancov, vo vzťahu ku ktorým plnil žalovaný ponukovú povinnosť, prevyšoval počet voľných pracovných miest. Právne otázky s takou situáciou spojené už boli vyriešené ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. I keď išlo o právne závery prijaté vo väzbe na ustanovenia Zákonníka práce, sú aplikovateľné aj v súvislosti s ustanoveniami zákona č. 400/2009 Z.z. Podľa názoru žalovaného sa odvolací súd svojimi právnymi závermi, na ktorých založil dovolaním napadnutý rozsudok, odklonil od právnych záverov vyjadrených najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v rozhodnutiach sp.zn. 2 Cdo 109/2004, 8 Cdo 52/2016, 6 Cdo 138/2012 a 4 Cdo 79/1996 (poznámka dovolacieho súdu“ pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke „Cdo“, ide o odkaz na príslušnú spisovú značku rozhodnutia najvyššieho súdu). Odvolací súd v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu konštatoval ponukovú povinnosť zamestnávateľa k štátnozamestnaneckým miestam v Q., ktoré v čase dania výpovede žalobcovi (24. októbra 2013) už boli obsadené. Žalovaný zastával názor, že bolo jeho oprávnením vybrať si zamestnanca (zamestnancov), ktorému (ktorým) ako prvému (prvým) ponúkol

voľné pracovné miesto; prijatím ponúknutého miesta týmto zamestnancom (zamestnancami) sa uvedené miesto stalo obsadeným, a tak ho už nebolo možné ponúknuť žalobcovi. Navyše, žalobca v danom spore tvrdil len skutkové okolnosti týkajúce sa nesplnenia ponukovej povinnosti žalovaným vo vzťahu k pracovisku v Prešove. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení, pri ktorom - odkloniac sa od právnych záverov dovolacieho súdu - sám bez relevantného procesného návrhu zisťoval všetky voľné pracovné miesta existujúce u žalovaného v čase dania výpovede žalobcovi. Odvolací súd v danom prípade aplikoval taký (nesprávny) výklad ustanovenia § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z., v zmysle ktorého a/ zamestnávateľ nemá povinnosť ponúknuť vedúcemu zamestnancovi len pracovné miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu, ale prípadne aj v inej funkcii, ak má také miesto voľné, b/ splnenie ponukovej povinnosti nemôže byť determinované ani miestom predchádzajúceho výkonu práce. Podľa presvedčenia dovolateľa nebola dosiaľ dovolacím súdom vyriešená otázka rozsahu ponukovej povinnosti zamestnávateľa v zmysle § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. vo vzťahu k zachovaniu totožnosti funkcie a pravidelného miesta výkonu štátnej služby. Z hľadiska ponukovej povinnosti zamestnávateľa významotvorný rozdiel medzi (na jednej strane) § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. a (na druhej strane) § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. odvolací súd nezohľadnil, prípadne ho prehliadol. Pokiaľ § 47 písm. b/ tohto zákona ponukovú povinnosť zamestnávateľa viaže na to, že zamestnávateľ má pre zamestnanca „vhodné“ štátnozamestnanecké miesto, ustanovenie § 47 písm. c/ tohto zákona zužuje jeho ponukovú povinnosť tým, že v prípade vedúceho štátneho zamestnanca musí ísť o štátnozamestnanecké miesto „v tom istom odbore štátnej služby a tú istú funkciu“. Odvolací súd si neuvedomil ani to, že pri výpovedi danej zamestnávateľom podľa § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. nie sú relevantné funkcie mimo pravidelného pracoviska (v danom prípade mimo mesta U.), lebo toto ustanovenie nepočíta s možným trvalým preložením vedúceho štátneho zamestnanca. Keďže pre žalobcu neboli štátnozamestnanecké miesta v Q. vhodné, žalovaný ani nemal ponukovú povinnosť ponúknuť mu ich. Žalobca bol zaradený vo funkcii štátneho radcu, preto miesto s funkciou odborného radcu mu zamestnávateľ nebol povinný ponúknuť. Nesprávny je preto právny názor odvolacieho súdu, že výpoveď je neplatná. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol dovolaním napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

6. Žalovaný sa vo vyjadrení k dovolaniu v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, rozhodnutie ktorého označil za vecne správne. Navrhol dovolanie zamietnuť.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

9. Podľa názoru žalovaného je jeho dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, ktoré nebol dovolateľom v dovolaní nastolené a pomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

I.

11. Žalovaný v dovolacom konaní namieta existenciu okolností, ktoré podľa jeho názoru zakladajú prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

12. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej už dovolací súd určitú právnu otázku riešil, rozhodovanie jeho senátov sa na jej riešení ustálilo, odvolací súd sa ale svojím rozhodnutím odklonil od takto „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Vzhľadom na argumentáciu žalovaného treba pripomenúť, že v zmysle tohto ustanovenia nie je relevantný odklon právnych záverov jedného odvolacieho súdu od právnych záverov zaujatých pri riešení určitej otázky inými odvolacími súdmi.

13. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 27/2017, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priechiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj tiež Števíček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

14. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

15. Podľa názoru žalovaného sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázky, ktorý čas je relevantný z hľadiska splnenia ponukovej povinnosti zamestnávateľa v zmysle § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z., resp. posúdenia, kedy sa voľné miesto stáva obsadeným. Z dovolania je zrejmé presvedčenie žalovaného aj o odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázky povinnosti zamestnanca označiť konkrétne pracovné miesta, ktoré mu zamestnávateľ mal ponúknuť v rámci plnenia ponukovej povinnosti, resp. povinnosti zamestnávateľa preukázať, že zamestnancom označené pracovné miesta neboli v čase dania výpovede voľné.

16. Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 2 Cdo 109/2004 dospel k záveru, že splnenie ponukovej povinnosti zamestnávateľa treba posudzovať podľa stavu existujúceho v čase dania výpovede. Zamestnávateľ však spravidla pristupuje k výpovedi s určitým časovým odstupom od rozhodnutia o organizačnej zmene. Za tejto situácie je na zamestnávateľovi, ktorému z nadbytočných zamestnancov ponúkne voľné pracovné miesto ako prvému. Ak zamestnanec ponuku prijme skôr, než zamestnávateľ dá ostatným nadbytočným zamestnancom výpoveď, povinnosť ponuky tohto pracovného miesta ostatným nadbytočným zamestnancom už do úvahy neprichádza. Okamihom prijatia ponuky totiž dochádza k zmene dojednaných pracovných podmienok, týkajúcich sa dohodnutého druhu práce v zmysle § 36 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce a toto pracovné miesto týmto okamžikom prestáva byť voľným. Najvyšší súd v inom rozhodnutí (8 Cdo 52/2016) judikoval, že je vecou zamestnávateľa, ktorému z nadbytočných zamestnancov ponúkne voľné pracovné miesto ako prvému. Ak zamestnanec ponuku

príjme predtým, než zamestnávateľ dá ostatným nadbytočným zamestnancom výpoveď, povinnosť ponuky tohto pracovného miesta ostatným nadbytočným zamestnancom už do úvahy neprichádza. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je v obdobných prípadoch povinnosťou zamestnanca označiť konkrétne pracovné miesta, ktoré mu zamestnávateľ mal ponúknuť v rámci plnenia ponukovej povinnosti, pričom zamestnávateľ následne znáša dôkazné bremeno v tom zmysle, že musí preukázať, že zamestnancom označené pracovné miesta neboli v čase dania výpovede voľné (6 Cdo 138/2012 a 4 Cdo 79/1996).

17. Pri riešení otázky, či sa odvolací súd svojimi právnymi závermi odklonil od týchto záverov najvyššieho súdu, sa dovolací súd zameril na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označenými existujúcimi rozhodnutiami dovolacieho súdu, ktoré tvoria súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe a daný prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretoval v skoršom rozhodnutí vyjadrené právne pravidlo (ratio). Zameril sa na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový a právny rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skorších prípadov. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP vzal na zreteľ aj rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp.zn. 1 VCdo 4/2017, v zmysle ktorého spor o interpretáciu právnej normy je daný, ak sú v najmenej dvoch rozhodnutiach najvyššieho súdu vyslovené právne názory, ktoré odlišným spôsobom vykladajú (interpretujú) rovnakú právnu normu. Nadväzujúc na podstatu tejto premisy vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu dospel k záveru, že rovnako „odklon“, ktorý by bol relevantný v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je daný vtedy, ak sú vo vzťahu medzi rozhodnutím odvolacieho a dovolacieho súdu prijaté právne názory, ktoré odlišným spôsobom vykladajú (interpretujú) rovnakú (tú istú) právnu normu. V danom prípade o takú odlišnosť nejde. Vo všetkých vyššie uvedených rozhodnutiach prijímal najvyšší súd právne závery vo vzťahu k právnej úprave danej ustanoveniami Zákonníka práce, prípadne zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon). V rozhodnutiach, ktoré žalovaný označil v dovolaní, najvyšší súd neprijímal právne závery k ustanoveniam zákona č. 400/2009 Z.z. Vzhľadom na to je neopodstatnená námietka žalovaného, že odvolací súd sa v danom spore odklonil od právnych záverov dovolacieho súdu.

II.

18. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania tiež z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Tvrdí, že rozsudky súdov oboch inštancií záviseli od posúdenia dosiaľ dovolacím súdom neriešenej právnej otázky, a to či a/ v zmysle § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. zamestnávateľ je alebo nie je povinný ponúknuť vedúcemu štátnemu zamestnancovi voľné pracovné miesto aj v inom, než len v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu, b/ splnenie ponukovej povinnosti zamestnávateľa v zmysle tohto ustanovenia je alebo nie je determinované miestom predchádzajúceho výkonu práce zamestnanca.

19. Žalovaný na bližšie odôvodnenie správnosti svojej dovolacej argumentácie zvolil porovnanie zákonom upravených predpokladov výpovedi danej zamestnancovi (na jednej strane) podľa ustanovenia § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. a (na druhej strane) podľa ustanovenia § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z.

20. K otázke aplikácie ustanovenia § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 5 Cdo 289/2014 uviedol, že splnenie ponukovej povinnosti služobného úradu je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede podľa ustanovenia § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z., pričom samotná existencia tohto výpovedného dôvodu služobného úradu nezabavuje právnej povinnosti ponúknuť štátnemu zamestnancovi ešte pred uplatnením výpovede iné vhodné štátnozamestnanecké miesto tak, ako ho vymedzuje uvedené ustanovenie tohto zákona. Splnenie predmetnej povinnosti ešte pred daním výpovede musí preukázať služobný úrad. Ak služobný úrad neponúkne štátnemu zamestnancovi pred daním výpovede prechod na inú pre neho vhodnú prácu, hoci tak urobiť môže, nie je splnená ponuková povinnosť a výpoveď je preto neplatná. Ponúkaná vhodná práca môže byť akákoľvek práca, ktorú má zamestnávateľ k dispozícii. Nemusí zodpovedať doteraz vykonávanému

druhu práce, môže to byť akákoľvek práca, ktorá je pre zamestnanca vhodná.

21. Na rozdiel od vyššie uvedeného rozhodnutia právne otázky týkajúce sa aplikácie ustanovenia § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z., ktoré žalovaný nastolil v dovolaní, neboli dosiaľ v danom skutkovom a právnom rámci - a tak, ako boli dovolateľom naformulované - najvyšším súdom riešené. Na podklade dovolania žalovaného, ktoré je v tomto smere prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, možno preto uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

22. Z porovnania oboch ustanovení, na ktoré žalovaný poukázal v dovolaní, je zrejmé, že § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. sa vzťahuje všeobecne na široký okruh štátnych zamestnancov, a to tých, ktorí nie sú štátnymi zamestnancami uvedenými v § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. Na rozdiel od toho sa § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. vzťahuje na užší okruh štátnych zamestnancov, a to na zamestnancov, ktorí boli vo funkcii „vedúceho štátneho zamestnanca“. Vzhľadom na túto odlišnosť je inak upravená aj ponuková povinnosť zamestnávateľa v prípade výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru danej zamestnancovi a výpovede danej vedúcemu štátnemu zamestnancovi. Pokiaľ v prípade štátneho zamestnanca, na ktorého sa vzťahuje ustanovenie § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. je zamestnávateľ povinný ponúknuť štátnemu zamestnancovi „iné vhodné štátnozamestnanecké miesto“, v prípade vedúceho štátneho zamestnanca je ponuková povinnosť zamestnávateľa vyplývajúca z § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. odlišná (zúžená) a viaže sa len na „štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu“. Je teda zrejmé, že v zmysle § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. je relevantná absolútna nemožnosť zamestnávať štátneho zamestnanca, v zmysle § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. je (na rozdiel od toho) relevantná nemožnosť zamestnávať vedúceho štátneho zamestnanca v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu. Zreteľný rozdiel právnej úpravy danej týmito ustanoveniami spočíva tiež vo význame pripisovanom zákonom miestu doterajšieho výkonu štátnej služby. V prípade štátneho zamestnanca uvedeného v § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. je skutočnosť, že zamestnávateľ nemá pre neho „iné vhodné štátnozamestnanecké miesto“, postavená na roveň skutočnosť, že štátny zamestnanec „nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade“. V prípade vedúceho štátneho zamestnanca uvedeného v § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. nie je ale možnosť jeho trvalého preloženia upravená.

23. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pri výpovedi danej vedúcemu štátnemu zamestnancovi v zmysle § 47 písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. sa ponuková povinnosť zamestnávateľa vzťahuje výlučne na také štátnozamestnanecké miesto, ktoré zodpovedá tomu istému odboru štátnej služby a tej istej funkcii vedúceho štátneho zamestnanca a ktoré sa (zároveň) nachádza v mieste jeho pravidelného vykonávania štátnej služby.

24. V danom prípade bol žalobca vedúcim štátnym zamestnancom - štátnym radcom vo funkcii vedúceho zrušeného oddelenia štatistiky energetiky na pracovisku v U.. Dovolačný súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že odvolací súd pri rozhodovaní prehliadol odlišnosti vyššie uvedených ustanovení zákona č. 400/2009 Z.z., nesprávne interpretoval § 47 písm. c/ tohto zákona a v dôsledku toho rozhodol vecne nesprávne.

25. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného je nielen procesne prípustné (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), ale tiež dôvodné (§ 432 CSP), lebo je v ňom opodstatnene namietnuté, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Na podklade prípustného a dôvodne podaného dovolania zrušil najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

26. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.